

V této práci jsem se pokusila jsem se soustředit na výpovědní hodnotu literárních pramenů, jejichž jednajícími aktéry jsou zvířata s lidským chováním. Hlavním podkladem pro tuto práci mi byla Nová rada Smila Flašky z Pardubic, dílo v literatuře sice často pojednáváné kvůli různým sporným otázkám, které se k němu váží, u kterého však téma samotné zvířecí symboliky zůstávalo dosud bez využití. Pro naplnění cíle zobrazení vybraných zvířecích charakterů jsem využila i další prameny 14. století tak, aby výsledný obraz zvířecího typu odpovídal lépe dobovému chápání a nebyl zobrazen jednostranně.

V úvodu vytyčený dvojí cíl práce - pojednat o symbolice zvířat a o vazbách Nové rady na události 14. století - se mi doufám podařilo naplnit. Viděli jsme, že zvířecí typy orla, lišky, psa a opice jsou v literárních pramenech 14. století zmiňovány poměrně hojně, a že jsou skutečně nositeli svébytných vlastností. Orel je především duchovním symbolem, liška je proslulá svojí lstivostí, uvážlivým lichocením a sháňkou po jídle. Pes bývá zobrazen z dvojího pohledu - jako oddaný strážce, ale zároveň náruživý lovec. Opice pak je všetečná, sice zvědavá, ale pošetilá. V 16. století se s těmito zvířaty setkáváme v již poněkud změněném významu, posun nastává zejména u orla a opice, když jsou oba akcentováni více podle svých přirozených povah. Orel tedy poněkud ztrácí duchovní gloriolu, když je zároveň zdůrazněna jeho povaha dravce, opice je pak podána jako sice směšná, nikoli však ryze negativní.